

புறநானூறு பாடல்கள் உணர்த்தும் அறங்கள்

வெ. பிரபாவதி அ. *

அ. தமிழ்த்துறை, வே.வ. வன்னியப்பெருமாள் கல்லூரி, விருதுநகர்-626001, தமிழ்நாடு, இந்தியா

Virtues Conveyed in Purananuru

V. Prabhavathi a, *

^a Department of Tamil, V.V. Vanniaperumal College for Women, Virudhunagar-626001, Tamil Nadu, India

* Corresponding Author:

prabhavathi@vvvcollege.org

Received: 03-08-2022

Revised: 23-09-2022

Accepted: 11-10-2022

Published: 10-12-2022

ABSTRACT

The songs in Purananuru is about the kings who ruled during the Sangam era and about the social life of the people during that period. Purananuru is an incomparable book. Usually the works in Tamil literature highlights the qualities that a human being should and should not have in life. Purananuru highlights many good values that can be followed in a person's life. It shows us about the social, political, economical changes, education, art, heroism, gift, customs, culture and belief of the people of Sangam era. The book also proclaims that the people of that time excelled in high qualities such as love, grace, friendship, valor, dignity and self-respect. The songs contain moral virtues that can be practiced by man. The article aims to pick up and mentions the good qualities in Purananuru.

Keywords: Sangha Literature, Puram, Puranahunu, Aram, Purappatu

முன்னுரை

இன்றைய சமுதாயத்தில் மனிதப் பிறவி வாழ்வாங்கு வாழ அறவழிப் பாதை இன்றியமையாததாகக் காணப்படுகின்றது. தனிமனித வாழ்க்கைக்கு அறநெறி அல்லது ஒழுக்கநெறி என்பது அவசியமான ஒன்றாகும். ஒழுக்கநெறியின் மாற்று வடிவமே அறநெறி எனக் கூறலாம். மண்ணில் அறநெறியோடு வாழ்பவரே விண்ணில் நற்பயனை எய்துவர். மனிதன் இம்மையிலும், மறுமையிலும் மேன்மை பெற்று வாழ வேண்டுமானால் அறத்தையே செய்ய வேண்டும். அறத்தைச் செய்வதற்குக் கால வரையறையில்லை. இளமையிலும், முதுமையிலும் ஒழுக்கநிலை மாறாது அறநெறியில் நடந்த சான்றோர்கள் வாழ்ந்த சமூகம் நமது.

அறவழியில் நடந்த முன்னோர்களின் வாழ்வு சிறந்த முன்னுதாரமாகத் திகழ்கிறது. அதுவும் சுயநலம் நிறைந்த இன்றைய உலகில் அறம் என்பதே மனிதர்கள் மத்தியில் மறந்துபோன நிலையில் நல்அறங்களை இலக்கியங்கள் வாயிலாக திரும்ப நினைவுகூர்ந்து வெளிப்படுத்துவது இன்றைய அவசியத் தேவையாகின்றது.

ஆய்வு அணுகுமுறைகள்

வாழ்வியல் அறங்களைக் கொண்ட சங்க நூலான புறநானூற்றில் இடம் பெற்றிருக்கக்கூடிய நல்ல அறங்களை தமிழ் கூறும் நல்லுலகிற்கு எடுத்தியம்பும் நோக்கில் இந்தக் கட்டுரையின் பொருண்மை தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டது. ஆய்வின் முதற்கட்டமாக எட்டுத்தொகை நூல்கள்

வாசிக்கப்பட்டன. எட்டுத்தொகை நூல்களில் சிறந்த பல கருத்துக்களைக் கொண்ட ஒப்பற்ற நூலான புறநானூறு இவ்வாய்விற்காகத் தேர்வு செய்யப்பட்டு முழுவதுமாக வாசிக்கப்பட்டுள்ளன. பின்னர் இதில் இடம்பெற்ற அறம் குறித்தக் கருத்துக்கள் பிரிக்கப்பட்டன. ஆய்வுக்கு எடுத்துக் கொள்ளப்பட்ட புறநானூற்றுப் பாடல்களில் நிறைந்துள்ள அறங்களை விளக்கும் விதமாக விளக்கமுறைத் திறனாய்வு அணுகுமுறையும் பிற இலக்கியக் கருத்துக்களோடு ஒப்பிடுவதால் ஒப்பீட்டு முறைத் திறனாய்வு அணுகுமுறையும், அறக்கருத்துக்களை உலகிற்கு எடுத்துரைக்கும் விதமாக எடுத்ததுரைப்பியல் அணுகுமுறையும் இவ்வாய்வில் பின்பற்றப்பட்டுள்ளன.

புறநானூறு

புறநானூறு என்னும் தொகை நூல் நானூறு பாடல்களைக் கொண்ட புறத்திணை சார்ந்த நூலாகும். புறம், புறப்பாட்டு, நந்தாவிளக்கம் எனும் பல பெயர்களால் இது வழங்கப்படும். இந்நூலைத் தொகுத்தவர், தொகுப்பித்தவர் பெயர் தெரியவில்லை எனினும் இந்நூலின் பாக்கள் 4 அடி முதல் 40 அடி வரையிலான ஆசிரியாப்பாவால் அமைந்துள்ளன. இதனை 160 புலவர்கள் பாடியுள்ளனர். புறநானூற்றில் பாடல்கள் தொகுக்கப்படும்போது ஒரு வகை இயைபு கருதி, முதலில் முடிமன்னர்கள் மூவர் குறித்தும் அடுத்ததாக குறுநில மன்னர்கள், வேளிர் ஆகியோர் குறித்தும், போர்ப்பற்றிய பாடல்கள் என்ற நிலையில் தொகுத்துள்ளனர். இந்நூலில் கூறப்பட்ட புறப்பொருள் கருத்துக்கள் அனைத்தும் புற ஒழுக்கங்களாக அமைந்துள்ளன.

அறம் - பொருள் - விளக்கம்

தமிழர் தம் வாழ்வியலின் மூன்று கோட்பாடுகளாக அமைந்தவை. அறம், பொருள், இன்பம் என்பனவாகும். இவை மூன்றிலும் தலைமை வாய்ந்ததாகக் கருதப்படுவது அறம் ஆகும். 'அறு' என்ற வினைச்சொல் அடியாகப் பிறந்ததே 'அறம்' எனும் சொல்லாகும். இச்சொல்லுக்கு அறுத்துச் செல், வழியை உண்டாக்கு, உருவாக்கு, துண்டி, வேறுபடுத்து என்ற பலவகைப் பொருள்கள் வழங்கி வருகின்றன (Thirunavukarasu, 1997). அறம் என்னும் சொல்லுக்குக் கடமை, தருமம், கற்பு, புண்ணியம், அறநூல், அறக்கடவுள், அறச்சாலை, தருமதேவதை, ஞானம், நோன்பு, நல்வினை என அகராதி விளக்கம் தருகின்றது (Puzhavar kulu, 1997).

மனிதன் தனக்கென வரையறுத்துக் கொண்ட ஒழுக்கமுறைகளின் வடிவமே அறம் எனப்பட்டது. இந்த தனிமனித நடத்தை பெரும்பாலோரால் பின்பற்றப்பட்ட பொழுது ஒழுக்கமெனும் பண்பாக மலர்ந்து வாழ்க்கை நெறியாக மாண்புற்றது எனலாம். அறத்தின் அடிப்படை யாது என யோசிப்பின் நம் கண்முன் வருவது எண்ணமே ஆகும். எண்ணம் தூய்மையாக இருந்தால் தான் சொல்லும் செயலும் தூய்மையாக அமைய முடியும். எண்ணம் எழுவதற்கு இடமாக உள்ள மனம் தான் முதலில் தூய்மையானதாக இருக்க வேண்டும். மனத்தின் மாசினைப் போக்குவதே அறம் ஆகும். இதை வள்ளுவர்,

“மனத்துக்கண் மாசிலன் ஆதல் அனைத்தறன்

ஆகுல நீர பிற”

என்கிறார் (Thiruvalluvar, 2013). பொறாமை, பேராசை, வெகுளி, கடுஞ்சொல் இவையே மனமாசுகளாகும். இவை இல்லாமல் இருப்பதே அறம் என வள்ளுவர் மிக அழகாக உணர்த்துகிறார். இதை உற்றுநோக்குமிடத்து எண்ணம், சொல், செயல் ஆகிய மூன்றின் கூட்டுக் கலவையே அறம் என அறிய முடிகின்றது.

எது அறம்? எனக் கேட்பின் அன்பாய் இருப்பது, இனிமையாய் பேசுவது கடுஞ்சொற்களைத் தவிர்ப்பது, நல்லதையே நாடுவது, பொய்யைத் தவிர்ப்பது, சினம் கொள்ளாமல் இருப்பது, பொறாமைக் குணம் இல்லாதிருப்பது, பிற உயிர்களைக் கொல்லாதிருப்பது, நல்வழியில் பொருளீட்டுவது, அடக்கமுடன் இருப்பது, மானத்துடன் இருப்பது, எனக் கூறிக் கொண்டே போகலாம்.

புறம் உணர்த்தும் அறங்கள்

நல்ல பல வாழ்வியல் அறங்களைக் கொண்டதாக புறநானூறு அமைந்துள்ளது. இவ்விலக்கியம் தமிழர்களின் உயர் சிந்தனைகளையும், திறத்தினையும், அறவழியினையும் பறை சாற்றுகின்றது. புறநானூற்றில் உள்ள அறங்களைக் கீழ்க்கண்டவாறு பகுக்கலாம். போரறம், அரசியலறம், கொடையறம், நட்பறம், வீரறம்.

போரறம்

தமிழர்கள் அன்பிலும், பண்பிலும் சிறந்தவர்களாக விளங்கியிருக்கின்றனர். மேலும் உறவினையும், பகையினையும் சரிவர கையாண்டவர்களாகவும் அவர்கள் இருப்பது சிறப்பேயாகும். போர் பற்றிய செய்திகளை அதிகமாகப் பாடும் பகுதியாக புறநானூறு அமைகின்றது. தொல்காப்பியமும், புறப்பொருள் வெண்பாமாலையும் போர் நெறிகளை, போர் உத்திகளை எடுத்துரைக்கின்றது. பகைநாட்டினை வெற்றி கொள்ளல் என்ற அடிப்படையில் அமைந்த போர் முடிக்கம் எதிரியின் உயிருக்கு குறி வைப்பதாக இல்லை. மாறாக அவன் நாட்டு உடைமைகளையும், பொருளாதார வளங்களையும் எடுத்து வந்து தன் நாட்டினையும் தாம் சார்ந்த மக்களையும் வளமாக வாழ வைப்பதே போரின் இலக்கணமாகக் கொண்டனர். மறத்திலும் அறத்தைப் போற்றியவர்கள் தமிழர்கள். பல்யாக சாலை முதுகுடுமி பெருவழுதியை நெட்டிமையார் பாடும் போது போர் நெறிமுறைகளை வகுத்துக் கூறியுள்ளார். இதை,

“ஆவும் ஆனியற் பார்ப்பன மாக்களும்
பெண்டிரும் பிணியுடையீரும் பேணித்
தென்புல வாழ்நருக்கு அருங்கடன் இறுக்கும்
பொன்போற் புதல்வனைப் பெறாதீரும்
எம்அம்பு கடி விடுத்தும் நும் அரண் சேர்மின் என
அறத்தாறு நுவலும் புட்கை, மறத்தின்”

எனும் அடிகள் உணர்த்துகின்றன (Duraisamy Pillai, 1947). பசு, பார்ப்பனர், பெண்டிர், பிணியுடையீர், இறந்த முன்னோருக்குக் கடன் செலுத்தும் குழந்தைப்பேறு இல்லாதவர் ஆகியோர் பாதுகாப்பான இடங்களுக்குச் செல்லுமாறு அறவழி கூறிய பின் போரிடும் பாங்குடையவன் பெருவழுதி என்கிறார். நெட்டிமையார். இது அக்கால போர்த் தர்மத்தைக் காட்டுகிறது. சிலப்பதிகாரத்தில் கூட கண்ணகி மதுரையை எரிக்கும் போது, பார்ப்பார் பசு பத்தினிப் பெண்டிர் எனும் இவரைக் கைவிட்டுத் தீத்திறத்தார் பக்கமே சேர்க என்றாள். இச்செய்தி புறநானூற்றுச் செய்தியுடன் ஒப்பு நோக்கத் தக்கது.

போர்க்காலங்களில் வேந்தர்கள் தத்தம் படைவீரர்களுக்குச் சோறளித்து விருந்தோம்புவது வழக்கம். இச்சோறு பெருஞ்சோறு எனப்படும். உதியஞ் சேரலாதன் பாரதப்போரில் ஈடுபட்ட படைவீரர்களுக்குச் சோறளித்தமையைப் புறநானூறு பாடல் கூறுகிறது.

“அலங்கு உளைப்புரவி ஐவரொடு சினைஇ
நிலம் தலைக் கொண்ட பொலம்பூம் தும்பை
ஈராம் பதின்மரும் பொருது களத்து ஒழிப்ப
பெருஞ்சேற்று மிகுபதம் வரையாது
கொடுத்தோய்!”

எனும் பாடலில் சேரலாதனின் பெருமையை முரஞ்சியூர் முடிநாகராயர் சிறப்புற எடுத்துரைக்கிறார் (Duraisamy Pillai, 1947).

அன்றையக் காலத்தில் போரிடுவோர் நேருக்கு நேர்நின்று வாள், வில், ஈட்டி போன்றவற்றைக் கொண்டு போரிட்டனர்.

“உடன்று மேல் வந்தவம்ப மள்ளரை
வியந்தன்று மிழந்தன்று மிலனெய்வரை
அழுந்தப் பற்றி யகல் விசம்பார்ப்பெழுக
கவிழ்ந்து நிலஞ்சேர வட்டதை”

என்ற வரிகள் தன் எதிரில் வந்து நின்ற பகைவர்களை இறுகப் பிடித்து ஆகாயத்தில் ஒலியெழ உடல் நிலத்தில் விழ விழ்த்தியதை எடுத்தியம்புகிறது (Duraismy Pillai, 1947). இதிலிருந்து அக்காலத்தில் நேருக்கு நேர் எதிர்த்துப் போரிட்டனர் என்பதை அறிய முடிகின்றது. மேலும் புற முதுகிட்டு ஓடும் எதிரியையும் ஆயுதம் இன்றி நிரகதியாய் நின்றோரையும் தாக்குதல் கூடாது என்பது அக்கால போர் மரபாகும்.

போர்க்களத்தில் புறமுதுகிடாமையும், புறமுதுகிடுவாருடன் போர் செய்யாமையும் போர் அறமாக மதித்தவர் பண்டைத்தமிழர் என்பதை, ‘நற்போர் ஓடா வல்வில்’ என்ற தொடர் உணர்த்துகின்றது. நற்போர் என்பதற்கு அறத்தாற் பொருதுகின்ற போர் என்று நச்சினார்க்கினியர் உரை தந்துள்ளார். புறமுதுகிடுதல், புறப்புண்படுதல் ஆகியவற்றை இழிவாகக் கருதினர் மறத் தமிழர்கள் வெண்ணிப் போரில் மார்பிலே தைத்த வேல் புறத்தையும் ஊடுருவிச் சென்ற புண்ணிற்காக நாணி உயிர் விட்டவன் பெருஞ்சேரலாதன் என்று புறநானூறு எடுத்துரைக்கின்றது. இதனை,

“கலிகொள் யாணர் வெண்ணிப் பறத்தலைமிகப்புக
முலக மெய்திப்
புறப்புண்ணாணி வடக்கிருந்தோனே”
என்ற பாடல் உணர்த்துகின்றது.

பழந்தமிழர்கள் போர் செய்வதற்குரிய பருவத்தைத் தேர்ந்து போர் செய்தனர் (Duraismy Pillai, 1947). போருக்குரிய பருவங்களாக வேனிற் பருவமும், கூதிர் பருவமும் கொள்ளப்பட்டன. மன்னர் பாசறை அமைத்துத் தங்கியிருந்து போர் செய்தனர். இதனை,

“கூதிர் வேனில் என்றிகு பாசறைக் காதலின்
ஒன்றிக் கண்ணிய மரபினும்”
என்கிறார் தொல்காப்பியர் (Tholkapiyar, 1923).

நெடுநல்வாடை கூதிர்ப் பாசறையமைத்துத் தங்கியிருந்த பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனின் போர்ச் செயல்களைக் குறிப்பிடுகின்றது. முல்லைப்பாட்டு வேனிற் பாசறை இயல்புகளை கூறுகின்றது. போரின் பொருட்டு ஆட்சிக் குழப்பமோ, நாட்டில் பஞ்சமோ மக்கள் செய்யும் தொழிலுக்கு இடையூறோ உண்டாகக் கூடாது என்பதில் பண்டைத் தமிழர்கள் கவனம் கொண்டிருந்தனர்.

மேலும், பகலில் போரிட்டு இரவில் போரிடாமையைப் பண்டைத் தமிழர் போர் அறமாகப் போற்றினர். பகலில் மட்டும் களம் குறித்துப் போரிடும் பண்டைய மரபினை,

“வெம்போர்ச் செழியனும் வந்தன னெதிர்ந்த வம்ப
மள்ளரோ பலரே எஞ்சவர் கொல்லோ பகல்தவச் சிறிதே”

என்ற புறநானூற்றுப் பாடலடிகள் தெளிவுபடுத்துகின்றன (Duraismy Pillai, 1947).

பண்டைத்தமிழர் போர்க்களத்தை வீரத்தின் விளைநிலமாகவே கருதினர். போர்க்களத்தில் பகைவர்களைக் கொன்று குவித்தாலும் அதைக் கொலைக்களம் என்று அழைப்பதில்லை. ஒத்தப்படைகள் மோதும் தொழிலினை உடைய இடம் போர்க்களமெனப் போற்றப்பட்டு பாடப்பட்டது.

கொடையறம்

மன்னர்கள் ஆட்சி வண்மையும் படை வண்மையும் உடையவர்களாக இருப்பது பொதுத்தன்மை கொடையாளிகளாக இருப்பது சிறப்புத்தன்மையாகும். நம் பண்டைய மன்னர்கள் கொடையாளிகளாக இருந்தமையை இலக்கியங்கள் உணர்த்துகின்றன. செல்வத்துப் பயனே ஈதல் அவ்வாறின்றி யாமே அனைத்தும் நுகர்வோமென்று யாரும் இருந்து விட முடியாது என்பதை,

“உண்பது நாழி உடுப்பவை இரண்டே

பிறவும் எல்லாம் ஓரொக்கும்மே

செல்வத்துப் பயனே ஈதல்

துய்ப்பேம் எனினே தப்புநபலவே”

எனும் பாடலடிகள் இதனை உணர்த்தும் (Duraismy Pillai, 1947). சங்க கால மன்னர்கள், வள்ளல்கள் முதலானவர்களின் கொடைத்திறத்தினை நோக்கின் கொடை என்னும் விழுமியம் அவர்களின் வாழ்வில் நீக்க இயலாத பண்பாக இருந்ததை அறிய முடிகின்றது.

“ஒரு நாட்செல்லலம் பல நாட்செல்லலம்” எனும் பாடலடியை நோக்கும் போது அதியனின் விருந்தோம்பல் பண்பு தெற்றெனத் தெரிகின்றது. கொடையிலும் கைம்மாறு கருதாகக் கொடை சிறந்ததாகும். இல்லோர்க்கு வேண்டுவன நல்கி அவர்களையும் தம்மால் உலகியலில் நுகர்வன எல்லாவற்றையும் நுகர்வித்தல் உடையோருக்குக் கடனாகும் என்ற உயர்கருத்தைக் கூறுவார் முடமோசியார்

‘இம்மை செய்தது மறுமைக்கு ஆமெனும்

அறவிலை வாணிகள் ஆய் அலன்’

எனும்படிகள் இதனை உணர்த்தும் (Duraismy Pillai, 1947).

ஈதலில் மிகச்சிறப்பானது பசிப்பிணி போக்குதலாகும். அதனால் தான் மணிமேகலை, “உண்டிக் கொடுத்தலின் மேன்மையைச் சிறப்பித்துக் கூறுகிறது. பசி என்னும் நோய் மிகக்கொடியது. அது வறுமையில் உள்ளவரை மிகவும் துன்புறுத்தும். அப்பசித்துன்பத்தைக் களைபவனாகப் பண்ணன் திகழ்கின்றான். அவன் மனையில் இடையறாது ஊன் உண்பார் ஒலி கேட்கின்றது. ஏழும்பின் வரிசை போல இளஞ்சிறார்கள் சோறுடைக் கையராகச் சுற்றித் திரிகின்றனர். இவனைப் பாடும் புலவர் “பசிப்பிணி மருத்துவர்” என்று சிறப்பிக்கிறார்.

பொருளில்லா நிலையிலும் வள்ளன்மை குன்றா மாண்பினை உடையவராக வள்ளல்கள் திகழ்ந்துள்ளனர் என்பதை,

“கைப்பொருள் யாதொன்று மிலனே நச்சிக்

காணிய சென்ற விரவன் மாக்கள்

களறோடு நெடுந்தேர் வேண்டினுங் கடவன்”

எனும் அடிகள் புலப்படுத்துகின்றன (Duraismy Pillai, 1947).

வீரம் நிறைந்த மன்னனை எதிர்த்து நின்று அவனது நாட்டை கைப்பற்ற முடியாது மாறாக விறலியராகவும், பரிசிலராகவும் பகைவர்களே நீங்கள் வந்தால் பாரி நாட்டையும் தருவான் எனக் கபிலர் பாடுகின்றார்.

“மெல்ல வந்தென் நல்லடி பொருந்தி

ஈயென இரக்குவர் ஆயிற்சீருடை

முரசுகெழு தாயத்து அரசோ தஞ்சம்

இன்னுயிர் ஆயினும் கொடுக்குவன்”

என்று சோழன் நலங்கிள்ளி உரைப்பதும் இவனைக் கோலூர்கிழார் பாடும் போது இழை பெற்ற விறலியர் தலையிற் தூடிக் கொள்ளும் பூவிற்கு விலையாக மாடமதுரையைப் பரிசாகத் தருவான் என்றுரைப்பதும் இரவலர்க்கு மன்னன் எளியனாய் இருந்தலைக் காட்டுகின்றது (Duraisamy Pillai, 1947).

கொடை என்பது வளம் பெற்றோர் வறுமையுற்றோருக்கு வழங்குவதாகும். இருப்பினும் இல்லாதாரும் தாம் இரந்து பெற்றலைப் புறநானூறு பதிவு செய்துள்ளது. கோலூர்கிழார் புலவர் தம் இயல்பைக் கூறும் போது, அவர்கள் தாம் பெற்றவற்றைத் தாமே பாதுகாத்து வைத்துக் கொள்ளாது பிறர்க்கும் வழங்கும் குணமுடையோர் என்று கூறுகிறார்.

குமணனிடம் பரிசில் பெற்றுத் திரும்பிப் பெருஞ்சித்திரனார் தம் மனைவியிடம்,

“எல்லோர்க்கும் கொடுமதி மனை கிழவோயே”

என்று கூறுவதும் இங்கு நோக்கத் தக்கது (Duraisamy Pillai, 1947). இங்ஙனம் பண்டைத் தமிழர்கள் கொடையறம் மிக்கவர்களாக இருப்பதை அறிய முடிகின்றது.

அரசியலறம்

சங்ககாலத்தில் அரசர்கள் தங்களுக்கென்று வரையறுக்கப்பட்ட அரசநெறிகளிலிருந்து தவறாதவர்களாய் இருந்திருக்கின்றனர். மக்கள் அனைவரும் அரசனை மட்டுமே சார்ந்திருந்தலால் அவனும் அவர்கள் நலனையே எண்ணுபவனாக இருந்திருக்கிறான். அரசன் என்பவன் ஒரு தாய் போல மக்களை பாவித்தும் விருப்பு வெறுப்பின்றி நடந்தும், கொடியவர்களை எதிர்த்து மக்களைப் பாதுகாத்தும் வாழ வேண்டும் என்பதே அரசநியதி. இதை நன்கு உணர்ந்த அரசர்கள் அவ்வண்ணம் வாழ்ந்தமையை இலக்கியங்கள் வழி அறிய முடிகின்றது.

அரசனுக்கு ஆலோசனை வழங்க அமைச்சர்கள் குழு இருந்தாலும் உற்ற நேரத்தில் அறநெறியை வலியுறுத்தும் பணியை புலவர்கள் பலரும் செய்துள்ளனர். சேரமான் ஒள்வாள் என்னும் மன்னனுக்கு நரிவெருஉத்தலையார் நாட்டைக் காக்க வேண்டிய நெறியை எடுத்துக் கூறுமிடத்து,

“அவருளும் அன்பும் நீக்கி நீங்கா

நிரயம் கொள்பவரோ டொன்றாது காவல்

குழவி கொள்பவரின் ஓம்புமதி

அளிதோ தானேயது பெறலருங் குரைத்தே”

என்கிறார். அருளும், அன்பும் கொண்டு குடிமக்களைக் காக்கத் தூண்டுகிறார் (Duraisamy Pillai, 1947). மேலும் நாட்டைக் குழந்தையைக் கொள்பவர் போல எச்சரிக்கையோடு காக்க வேண்டுமென்கிறார் மற்றுமொரு பாடலில் மதுகண்ணன் சாத்தனார் என்னும் புலவர் அரசனுக்கு வேண்டிய நீதியை எடுத்துக் கூறுகிறார்.

“கொடியோர்த் நெறுதலும் செவ்வியோர்க்கு அளித்தலும்

ஒடியா முறையின் மடிவு இலை ஆகி

நல்லதன் நலனும் தீயதன் தீமையும்

இல்லை என்போர்க்கு இனன் ஆகிலியர்”

கொடியவரைத் தண்டித்தலும், நல்லோருக்கு அருள் செய்தலும் நின் இடையறாத மரபினால் சோம்பலின்றி விளங்குக எனச் சாத்தனார் கூறுகிறார் (Duraisamy Pillai, 1947).

மருதனிள நாகனார் என்னும் புலவர். அறநெறியே அரசின் வெற்றிக்கு அடிப்படை என்பதனை எடுத்துக் கூறுகிறார். அரசன் நால்வகைப் படைகளைக் கொண்டிருந்தாலும் அறமே இறுதியில் அவனது

வெற்றிக்கு வித்தாகும் என்கிறார். மேலும் அரசன் உற்றார், உறவினர் எனப் பாராது நடுவுநிலையுடன் இருந்து அறத்தினின்றும் வழுவாதவனாக வேண்டியதன் அவசியத்தையும் எடுத்துரைக்கிறார்.

பாண்டியன் அறிவுடை நம்பி என்ற மன்னன் வரம்பு மீறி வரிவசூல் செய்த போது அவனுக்குப் பிசிராந்தையார் வரிவசூல் செய்ய வேண்டிய முறையை நல்உவமை மூலம் விளக்குகிறார். களிற்றுக்கு உணவாகும் நெற்கதிர் அது விளையும் நிலத்தில் கவளம் கவளமாகக் கொள்ளப்படுமாயின் பல நாட்கள் அக்களிற்றுக்கு உணவாகும். மாறாக அதுவே புகுந்து உட்கொண்டால் அதற்கு உணவானதைக் காட்டிலும் அதன் காலால் மிதிப்பட்டதே அதிகமாகும். அதுபோல தான் குடிமக்களிடம் சிறிது சிறிதாக வரிவசூல் செய்வானாயின் மக்களுக்கு வருத்தம் நேராது மாறாக அவர்களை வருத்தி மிகுதியான வரியை வாங்குவானாயின் அது அவர்களுக்கு துன்பமே என்பதனை மன்னனுக்கு எடுத்துரைக்கிறார்.

அரசன் தாய் போல இருந்து தன் குடிகளைக் காப்பதே நல்ல அரசியல் அறமாகும். ஒரு அரசன் தான் உயிருடன் வாழும் வரை தன் குடிகளைப் பிறருக்கு அடிமையாகப் போக விடக் கூடாது. குட்டியைக் காக்கும் புலி போலக் குடிகளைக் காப்பவன் மன்னன் என்பதை,

“புலி புறங்காக்கும் குருளை போல

மெலிவுஇல் செங்கோல் நீபுறங்காப்ப”

என்ற பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன (Duraisamy Pillai, 1947). பகைவர்களுக்கு ஞாயிற்றைப் போன்று வெம்மையானவனும் தன் நாட்டுக்குடிகளுக்கு நிலவைப் போன்று குளிர்ச்சியானவனாக மன்னன் இருக்க வேண்டும். என்பதனை,

“ஞாயிறு அனையை, நின் பகைவர்க்கு

தீங்கள்அனையைஎம்மனோர்க்கே”

என்னுமடிகள் அழகுற விளக்குகிறது (Duraisamy Pillai, 1947).

நட்பறம்

நட்பு என்பது இருவர் கொள்ளும் அற்புத உறவாகும். ஒருவரை ஒருவர் சந்தித்துச் சிரித்துப் பேசுவது உண்மையான நட்பல்ல. மனதளவில் உள்ளன்போடு ஒருவரையொருவர் போற்றுவதும், பாராட்டுவதுமே நட்பாகும். சங்க காலத்தில் மன்னர்களுக்குப் பெரிதும் நெருக்கமுடையவர்களாக புலவர்கள் இருந்தனர். அவர்களின் நட்பின் சிறப்பினைப் புறநானூற்றில் பலவிடங்களில் பார்க்க முடிகின்றது. ஒளவை, அதியமான நட்பு மதிக்கத்தக்கது. அதியனின் நட்பின் பொருட்டு ஒளவை தொண்டைமானிடம் தூது சென்றார். அத்தூதுவின் மூலம் தொண்டைமான் அதியமானோடு போரினைத் தடுத்து மண்ணையும், மக்களையும் காத்த விதத்தினை அறிய முடிகின்றது. அதுபோல அதியன் ஒளவை மேல் கொண்ட நட்பின் ஆழத்தை, அவன் ஒளவைக்கு அளித்த நெல்லிக்கனி மூலம் உணர முடிகின்றது.

கோப்பெருந்சோழன், பிசிராந்தையார் நட்பு வியக்கத்தக்கது. ஒருவரையொருவர் காணாது காண பிசிராந்தையார் வருவார் எனவும் கூறினார். வேறுநாட்டில் இருப்பவருக்கு இது எப்படி சாத்தியமாகும் என அனைவரும் எண்ணினார். மன்னன் இறந்த ஒரு சில நாட்களில் பிசிராந்தையார் அங்கு வந்ததைக் கண்டு அனைவரும் வியந்தனர். அதுமட்டுமன்றி அவர் அருகே அமர்ந்து அவரும் உயிர்விட்ட நிகழ்வு அவர்களின் நட்பின் ஆழத்தை உணர்த்துகின்றது.

“வருவன் என்ற கோணாது பெருமையும்

அது பழுது இன்றி வந்தவன் அறிவும்

வியத்தொறும் வியத்தொறும் வியப்பு

இறந்தன்றே”

என்று பொத்தியார் இவ்விருவரையும் வியந்து பாடுகிறார் (Duraisamy Pillai, 1947). இவர்களைப் போலவே பாரி, கபிலர் நட்பும் பாராட்டத்தக்கது. பறம்பு நாட்டை ஆண்ட பாரியின் உற்ற நட்பாக கபிலர் திகழ்ந்தார். பாரியின் கொடையையும் வீரத்தையும் சிறப்பித்து கபிலர் பல பாடல்கள் பாடியுள்ளார். மூவேந்தர்களின் சூழ்ச்சியால் பாரி கொல்லப்பட்டதும் பாரியின் சொல்லுக்காக தான் உயிர் துறக்காது பாரி மகளிருக்காக வாழ்ந்தார் கபிலர் பின் மலையமாளிடம் பாரி மக்களை ஒப்படைத்த பின் பாரியின் நினைவினால் உயிர் துறந்த செய்தியைப் புறநானூறு கூறுகின்றது.

“பெருந்தகு சிறப்பின் நட்பிற்கு ஒவ்வாது

ஒருங்குவரல் விடாஅது ஒழிக

உடன்உறைவுஆக்குகஉயர்ந்தபாலே”

எனக் கூறி கபிலர் உயிர்நீத்த செய்தியை இப்பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றது (Duraisamy Pillai, 1947). சிறந்த நட்பிற்கு இலக்கணமாக இவ்விருவரும் இருந்துள்ளனர்.

விரறம்

புறநானூற்றில் பெரும்பாலான பாடல்கள் பண்டைத்தமிழர்களின் வீரத்தையே பறைசாற்றுகின்றன. வீரம் என்பது தன் உயிரை பெரிதாக நினைக்காமல் தன் நாட்டையும் தன் இனத்தையும் அதனைச் சார்ந்த வாழ்வியலையும் பேணிக் காக்கும் ஒருவனது அறமாகும். அவ்வறத்தினை தமிழர்கள் பேறமாக போற்றினர். குறிப்பாக அக்காலத்தில் பெண்கள் வீரவுணர்வு மிக்கவர்களாக இருந்திருக்கின்றனர். ஆக்கலும், காத்தலுக்குமான ஆதி வடிவே தாயாகிறாள். அப்படிப்பட்ட தாய் வீரமிக்க பெண்ணாய் மிளர்வதைப் புறநானூற்றில் பலவிடங்களில் பார்க்க முடிகின்றது. பழந்தமிழ் மறப்பெண் ஒருத்தி தன் நாட்டைக் காக்கத் தந்தையைப் போர்க்களத்திற்கு அனுப்பினாள். அவன் வீர மரணமடைந்தான் அடுத்து கணவனைக் களத்திற்கு அனுப்பினாள். அவனும் மாண்டான். அடுத்தும் போர்ப்பறை கேட்கவே சற்றும் தயங்காது பால்மணம் மாறா தன் இளம்பிள்ளையை அழைத்துக் கையில் வேலைக் கொடுத்து போர்க்களத்திற்கு அனுப்பினாள். இச்செய்தியை,

“இன்றும் செருப்பறை கேட்டு விருப்புற்று மயங்கி

வேல் கைக் கொடுத்து வெளிது விரித்து வடிஇப்

பாறு மயிர்க் குடுமி எண்ணெய் நீவி

ஒருமகன் அல்லது இல்லோள்

செருமுக நோக்கி செல்க என விடுமே”

எனும் பாடலடிகள் தெற்றென உணர்த்துகின்றது (Duraisamy Pillai, 1947).

மற்றுமொரு பாடலில் தன் காதலனைத் தேடி இல்லத்திற்கு வந்த பெண் அவன் அன்னையிடம் அவன் எங்கே என வினவுகிறாள். அதற்கு அவள்,

“ஈன்ற வயிறோ இதுவே

தோன்றுவன் மாதோ போர்க்களத்தானே”

என்று அவன் எப்போதும் இருக்குமிடம் போர்க்களம் தானே என்றுரைக்கிறாள் (Duraisamy Pillai, 1947). களத்தில் தன் மகன் புறமுதுகிட்டான் என பிறர் கூறக் கேட்ட பெண் ஒருத்தி தன் செவியல் விழுந்த சொல்லால் அவனுக்குப் பாராட்டிய மார்பினை அறுத்தெறிவேன எனச் சூளுரைத்து போர்க்களத்தை நோக்கி புறப்பட்ட அவள் அங்கே மார்பில் விழுப்புண் பட்டு இறந்து கிடந்த மகனைப் பார்க்கிறாள். வேதனையில் பூரிப்படைகிறாள். வீரமரணம் அடைந்த மகனை ஆசையோடு

அணைக்கிறாள். இங்ஙனம் சங்ககால மகளிர் வீரமாண்புடைய பெண்மணிகளாக இருந்தமையை அறிய முடிகின்றது.

வீரத்தில் முக்கிய இடம் வகிப்பது. வஞ்சினம் உரைப்பதாகும். தன்சிறுமையான செயல்களால் முரண்பட்டு நலங்கிள்ளியின் பகைவனாக ஆனவன் நெடுங்கிள்ளி தன் சோழமரபில் வந்தவன் என்றாலும் அவனுடன் போர் புரிவதைத் தவிர்க்க முடியாத சூழல் நலங்கிள்ளிக்கு ஏற்பட்டது. நலங்கிள்ளி போருக்கு முன் உரைத்த வஞ்சினம் அவனது வீரத்தையும், ஒழுக்கத்தையும் வெளிப்படுத்தக் கூடியதாக உள்ளது. நெடுங்கிள்ளியை மனதில் சினத்துடன் எண்ணிய நலங்கிள்ளி, அமைச்சர் தம் அறிவு, படைத்தலைவர் தம் ஆற்றல் இவற்றை மதியாமல் தன் வீரத்தையும் இகழ்ந்த நெடுங்கிள்ளி உறங்கும் புலியைக் காலால் இடறிய குருடனைப் போல் அழிவது உறுதி என்றும், போர் செய்து அவனை அடக்கத் தவறினால் தன் மார்பில் அணிந்த மாலை, தீமை இல்லாத நெஞ்சத்துடன் காதல் கொள்ளாத கருங்கூந்தலை உடைய பொதுமகளிரின் பொருந்தாத புணர்ச்சியால் வாடித்துவளட்டும் என்று வஞ்சினம் உரைக்கிறான். அவன் வஞ்சினத்திலிருந்து பொது மகளிரைத் தழுவும் ஒழுக்கக்கேடு எவ்வளவு பெரிய இழிசெயலாகக் கருதப்பட்டது என்பது புலனாகின்றது.

அடுத்ததாக பூதப்பாண்டியன் தன்னை எதிர்த்த சேரனையும், சோழனையும் புறம் காட்டி ஓடச் செய்வதாகக் கூறுகிறான். அங்ஙனம் செய்யாது போனால் மையுண்ட தன் மனைவியைப் பிரிவதாகவும் அறத்தின் முறை தவறிக் கொடுமை செய்த கொடுங்கோலனாக ஆவதாகவும் தன் நண்பர்களுடன் பேசி மகிழ்ந்து வாழும் நாட்களை இழப்பதாகவும் வஞ்சினம் உரைக்கிறான். இதிலிருந்து அவன் தன் நாட்டையும் நீதியையும் மதித்த பண்பையும் மனைவியின் மீது கொண்ட ஆழ்ந்த காதலையும், நண்பர்களோடு கொண்ட உறுதியான நட்பையும் அறிய முடிகின்றது.

நெடுஞ்செழியன் தலையாலங்கானத்தில் பகைவர் எழுவரும் ஒன்று கூடியப் போரிட வந்தனர் என்பதை அறிந்ததும், இளையன் எனத் தன்னை அவர்கள் நினைத்ததாகவும், அவர்களைப் போரில் நிச்சயம் அழிப்பதாகவும் வஞ்சினம் உரைக்கிறான். அங்ஙனம் அவர்களைப் போரில் அழிக்காவிட்டால் தன் குடிமக்கள் தன்னை கொடுங்கோலானாகத் தூற்றட்டும் எனவும், புலவர்கள் பாடாது தன் நாட்டை விட்டு நீங்கட்டும் என்றும் இரவலர்க்கு ஈயவொண்ணாத கொடிய வறுமையும் தன்னைச் சேரட்டும் என்று வஞ்சினம் உரைக்கிறான். இதிலிருந்து அக்காலத்தில் அரசன் வீரம் மிக்கவனாகவும், குடிமக்களிடம் நற்பேர் பெற்று செங்கோலாட்சி புரிபவனாகவும், புலவர்கள் புகழ்ந்து பாடும் பேறு பெற்றவனாகவும் இருக்கவே விரும்பினான் என்பதை உணர முடிகின்றது.

முடிவுரை

தனிமனித வாழ்க்கைக்கு அறநெறியாகிய ஒழுக்கநெறி எவ்வளவு முக்கியம் என்பதை அறிந்து கொள்ள முடிகின்றது. தமிழ் இலக்கியங்கள் நல்ல பல வாழ்வியல் விழுமியங்களை எடுத்துரைக்கும் சூழலில் குறிப்பாக புறம் உணர்த்தும் அறக்கருத்துக்களை பல தரப்பட்ட நிலைகளில் இக்கட்டுரை வழி தெரிந்து கொள்ள முடிகின்றது. சண்டை போடுவதாக இருப்பினும் பகைவனிடத்தும் தமிழர்கள் காட்டும் அறத்தினைப் போரறம் உணர்த்துகின்றது. ஈதலே இம்மைக்கும், மறுமைக்கும் நல்பயனைத் தரும் என்பதைக் கொடையறம் தெற்றென தெளிவுப்படுத்துகின்றது. அரசர்கள் தங்களுக்கென்று வரையறுக்கப்பட்ட அரசியல் நெறியிலிருந்து தவறாதவர்களாய் இருப்பதை அவர்கள் பின்பற்றிய அரசியலறங்களிலிருந்து உணர முடிகின்றது. கடவுள் கொடுத்த உறவுகள் மத்தியில் மனிதன் தேர்ந்தெடுக்கும் நல்உறவே நட்பாகும். அந்த நட்பானது புனிதத் தன்மையுடன் காக்கப்பட்டதையும் உயிரினும் மேலாக மதிக்கப்பட்டதையும் நட்பறம் தெளிவுப்படுத்துகின்றது. பண்டைக்காலத்தில் வீரத்திற்கு அளிக்கப்பட்ட முன்னுரிமையும் ஆண்களும், பெண்களும் மறவுணர்வு மிக்கவர்களாக இருந்தமையும் வீரறம் மூலம் அறிந்து கொள்ள முடிகின்றது.

References

- Duraisamy Pillai, (1947) Purananuru, Saivva Sidhandha Noorpathippu Kazhagam, Chennai, India.
- Puzhavar kulu, (1997) Kazhaga Tamil Agarathi, Saivva Sidhandha Noorpathippu Kazhagam, Chennai, India.
- Thirunavukarasu, K.T. (1977) Thirukkural Needhi Ilakkiyam, Madras University, Chennai, India.
- Thiruvalluvar, (2013) Thirukkural, Kavitha Veeliyeedu, Chennai, India.
- Tholkapiyar, (1923) Tholkappiyam, Saivva Sidhandha Noorpathippu Kazhagam, Chennai, India.

Funding: No funding was received for conducting this study.

Conflict of Interest: The Author has no conflicts of interest to declare that they are relevant to the content of this article.

About the License:

© The Author 2022. The text of this article is licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License